

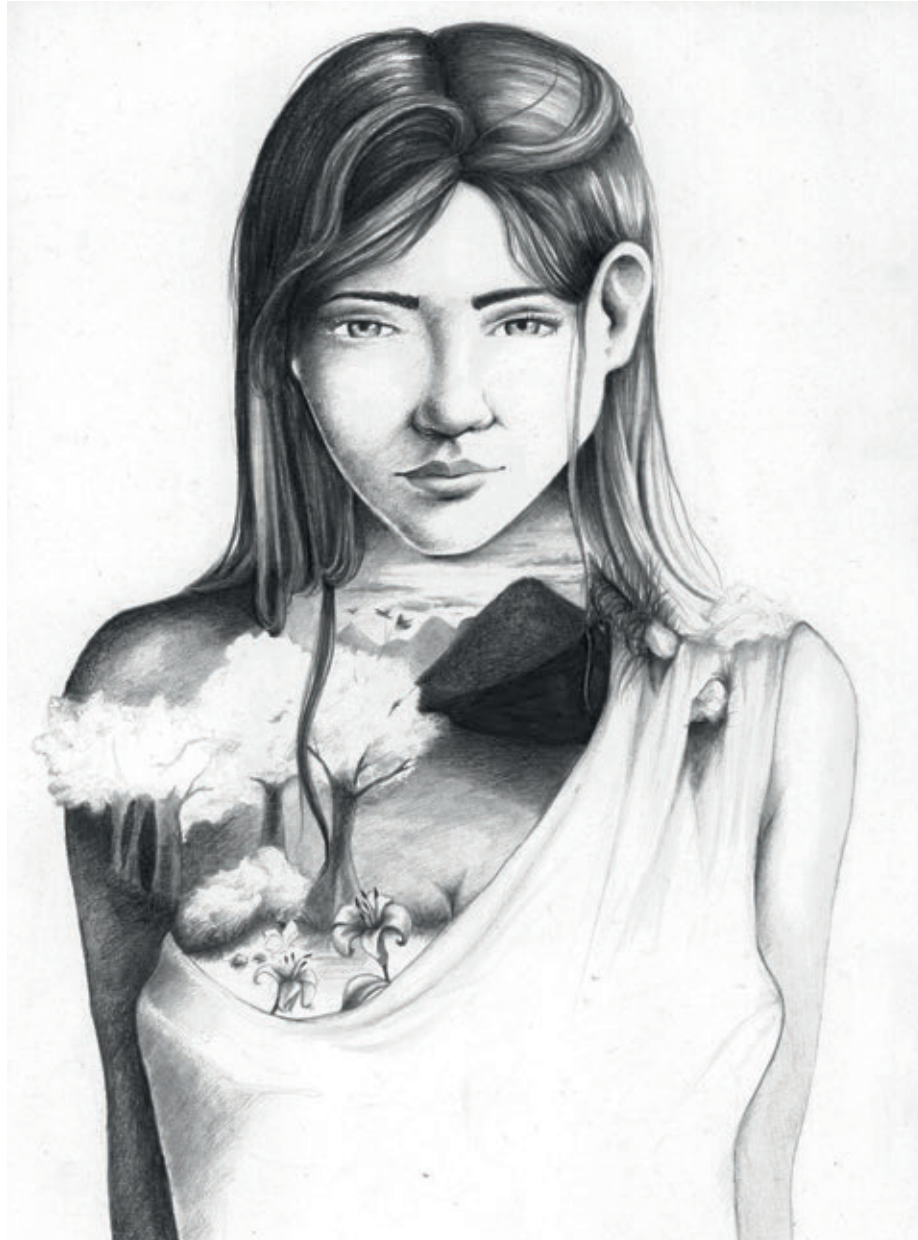
Descriptores

Rosa Vilanova i Tané, Olot, 17 de febrer de 1963. Professora de llengua i literatura catalana. Vinculada al món del teatre, ha dirigit, també, diversos espectacles poètics. Té publicats dos llibres de poesia: *El cel de les oques* (2006) i *La perfecció de la molla* (2015).

Els paisatges de l'ànima són laberints d'or brunyit

el sol ponent-se darrere el puigsacalm el clam també inútil de la llum
perdura el moviment constant del riu
fils d'asfalt teixeixen la mortalla de la meua ciutat
la rosella no floreix enmig dels camps de blat
flors d'orenga al marge del camí
caçar grills cucs de terra capgrossos
faigs que s'alcen metres i metres
paret basàltica
anem a la riba per veure el lliri de neu florit busquem la silene pel maig
l'escorça de la terra meridians invisibles que ens llencen al bosc de la nit
petits pujols artigues de blat parets seques poroses colgades sempre de bardisses
pedra tosca
boscors d'estrelles s'arrelen en la nit
tota l'olor dels camps en els teus ulls
prats d'herba tendra flamegen quan senten galopar els cascos del teu cavall
darrere dels turons les gralles ruixen músiques
saps el soroll que fan les parets quan s'eixamplen
el foc d'aquest crepuscle
les parets paraules esdevingudes pedra
branques altes del plàtan
ales de pigarg
amplitud d'un cel incendiari sobre la foguera de sant joan
el silenci per trobar la música del món
les ruïnes d'aquests pilars enyoren el pont
les aigües llisquen i travessen la ciutat
el riu sembla més vell del que és
una mica de corrent empeny la serenor de l'aigua

> **Il·lustracions: Nora Salvat i Soler**, Girona (1996). Pinta, dibuixa, escriu, fa treballs manuals, toca el piano i és una gran amant de la naturalesa. Ha estudiat batxillerat artístic i il·lustració. Ha fet diferents exposicions i fires. Ha estat vivint a Austràlia durant sis mesos.

NORA SALVAT

l'ombra dels plàtans amb prou feines troba on emmirallar-se
el líquen s'arrapa calladament a la soca
el meandre no desitja pas la fúria del corrent
l'aigua passa color de canyella
prop de la creu entre les lloses passen les aigües del riu per sempre
traç de la senda
espai per rebre
núvol pols rosa
el verd de la fulla
l'olor del fenc acabat de dallar

Eduard Sepúlveda (Palafrugell, 1994). Graduat en filologia catalana i anglesa per la Universitat Autònoma de Barcelona. Guanyador de les edicions IV i V del concurs Fundació Jesús Serra de Poesia (2012).

Sol de taronges

Vaig néixer prop de mar, fill d'una infantesa plàcida, la brisa com a bressol i els dies amansats sempre. El pare em portava a collir mores quan les dones feien dissabte, i còpets a l'espatlla des de molt amunt cada cop que feia anys i em prenien l'alçada amb un llapis a la paret. La mare, fent de mare, m'havia aconsellat des del primer dia que em begués el suc de taronja abans que res, en dejú, si no volia que l'estómac se'm regirés per culpa d'una mala síntesi del calci i la vitamina C. El monstre d'aquesta disfunció ja no em va abandonar mai més: fins i tot per Nadal, quan sempre ens visitava un sol excèntric pel finestral de la cuina, tenia present el rossec de la indigestió en algun revolt recòndit del lòbul frontal. Entre tota la família exprimiem set o vuit taronges de mercat i n'engolíem el regalim dolç abans de descobrir els regals

que l'arbre abrigava, amb deler cerimoniós. I així passaren els anys, segurs i tendres.

Un dia (sempre és un dia) vaig conèixer una noia (sempre és una noia) amb qui tot va anar bé, net i fluid, sense talls dràstics ni grans aventures d'aquelles que basteixen racons privilegiats al cor i canvien la forma de mirar-se dels amants sota els balcons. Un amor a foc lent anava estovant les setmanes i els mesos, que queien i queien en blocs inevitables. I llavors, en una visita innocent a casa dels sogres, de bon matí, la mare d'ella ens va rebre amb l'esmorzar a taula. Crec recordar que un sol violent ho presidia tot... Potser m'ho invento, tant se val. Servint-se d'un to casual, la dona advertí la seva filla que no es prengués el suc fins que no s'hagués acabat la llet i les torrades. Ella va assentir, amb un somriure còmplice que la retornà a feliços

Entre tota la família exprimiem set o vuit taronges de mercat i n'engolíem el regalim dolç abans de descobrir els regals que l'arbre abrigava

NORA SALVIÀ

temps primerencs. Jo, aclaparat, vaig haver de prescindir d'etiqueta per exigir un aclariment. La llet abans del suc? Resultà que ho havia fet tota la vida, per evitar mals de panxa. Fi de partida, xoc frontal. El gran sistema de valors morals eurocèntric bastit amb casolà esforç sobre les meves espatlles es va esfondrar d'un cop, i m'enterrà viu. Abaltit, no vaig tenir més remei que casar-me amb la noia i desprendre'm de

tots els meus somnis, idealistes o no. El meu futur quedà hipotecat, i a partir d'aquell moment els meus dies van passar d'esma, sense pena ni glòria, temorós com estava d'un potencial divórci legal que m'escurés fins les despulles, carregat fins la tomba amb aquella estúpida por milenària de quedar-me sol.

EDUARD SEPÚLVEDA

*El meu futur quedà hipotecat,
i a partir d'aquell moment els meus dies
van passar d'esma, sense pena ni glòria*